

Published at: <https://shiptogaza.se/sv/blog/fiske-efter-kriget>

Date: 2014-09-05 - PDF generated at: 2021-10-26 01:38

Copyrights: Ship to Gaza (Sweden), 2021

Fiske efter kriget

Blog: Gazas Ark Skapad 5/9 2014 kl 13:33

[1]

Strax innan skymning seglade vi ut ur Gaza Citys hamn med den tretton man starka besättningen, inklusive två pojkar, och vi hade nu en teoretisk möjlighet att nå sex sjömil för att bedriva fiske där. Men att den av ockupationsmakten tillåtna gränsen skulle ha blivit flyttad från tre till sex sjömil är mest en lek med ord. Redan efter krigsslutet två år tidigare hade gränsen flyttats ut till sex sjömil, något som minskades till tre endast två dagar innan Israel inledde sin operation 'Defensive edge' och då inget fiske tilläts över huvud taget. Ändå ligger det ett korn av sanning i påståendet då de israeliska patrullbåtarna ofta tidigare aktivt förhindrade fiske länge bort från kusten än tre sjömil, överenskommelsen till trots. För dem som ägnar sig åt långrev, krokfiske, har det märkts en klar förbättring, och det är troligt att även trålfiskarna kommer att kunna påvisa en förbättrad tillgång till bottenfisk, så frågan var för oss hur det kommer att gestalta sig för snörpvadsfiskarna som framför allt ägnar sig åt anjovisfiske.

Vi närmast kryssar ut från kusten, följer noga vad ekolodet visar. Men den visar inget annat än bottenstrukturen, för övrigt är skärmen svart, inga tecken på fisk. Och besättningen spanar då och då efter det röda ljuset från israeliska patrullbåtar, vis av erfarenheten att de attackerar närhelst och varhelst de vill, obundna till gränser och utfästa löften. Rade Bakr, skepparen, har blivit arresterad fyra gånger tidigare och fått båten beslagtagen. Visserligen har han efter en tid fått tillbaka den, men han vill inte bli arresterad en femte gång, inte bara för sin egen skull; det är runt åttio personer som beroende av båtens inkomster.

Till sist kommer några små, bleka fläckar på ekolodets skärm. Inget stim, bara tecken på liv. Vi befinner oss mellan fyra och fyra och en halv sjömil från kusten, och skepparen beslutar att vi skall ankra. Än är det för tidigt att våga sig längre ut, fiskevattnet får återtas bit för bit. Ingen i besättningen protesterar, ingen känner

sig manad att vara den första att med den här typen av båt kräva sina rättigheter. Så vilar ankaret på botten knappt tjugo meter under oss, maskinen stängs av och den stora generatoren på däck startas, strålkastarna runt båten tänds för att locka till sig fisken, förvandlar havet runt oss till skimrande blått. Några i besättningen passar på att fiska med krok under de timmar vi ligger där, fångar små rödryggade fiskar, en av de två unga pojkarna kommer med nygjort kaffe, ständigt leende och ständigt beredd att utföra vad helst de övriga önskar. Medhavd mat dukas fram, och vi sätter oss i en stor cirkel, var och en sträcker sig fram mot skålarna i dess mitt. Och emellanåt tittas det ut över relingen, spanas genom det starka ljuset ut mot det kompakta mörkret. Det är svårt, näst intill omöjligt, att få syn på någonting under sådana förhållanden. Det handlar mer om en ryggmärgsreflex. Jag behöver inte fråga vad de spanar efter.

Det är dags att kasta ut snörpvaden. Ekolodet visar fler fläckar nu, men de är samtliga ljusa, allt annat än kompakta stim. Inga order behöver delas ut, alla vet vad de skall göra. Skepparen tar plats i en av fölgebåtarna, en liten hasaka, och tänder dess strålkastare för att hålla kvar fisken medan den nu nedsläckta båten lägger snörpvaden i en stor cirkel runt hasakan. Så tar det tunga arbetet vid att hala in nätet, de flesta står barfota på däck, endast några få har kläder i galon. Så ligger plötsligt fångsten på däck, plastlådor plockas fram och det sorteras efter sorter och storlekar; övervägande små bläckfiskar men också småkrabbor, några udda sorter, och ytterst lite anjovis, det som är tänkt som den huvudsakliga fångsten. Och fångsten är inte stor, kanske 60 kilo sammanlagt. Det ankras igen och strålkastarna tänds på nytt. Några i besättningen släpper ner sina krokar igen, andra lagar nätet där det gått sönder, den ständigt leende pojken kommer med nytt kaffe. Timmarna förflyter, de flesta försöker få lite sömn. Så är det dags igen, men den här gången blir det mer dramatiskt. En i besättningen har fått syn på det röda ljuset och pekar ut det för oss. Patrullbåten kan mycket väl befinna sig utanför de sex sjömil, men dess närvaro är tillräcklig för att sprida oro ombord; det skulle endast ta patrullbåten några minuter att ta sig dit vi befinner oss. Jag upplever att besättningen försöker hala ombord redskapen än fortare än tidigare, och jag ser att de alla har full koll på var det röda ljuset befinner sig. Så tänder israelerna sökljuset, låter det svepa några sekunder. Vi kan inte ta oss någonstans innan redskapen är på däck, minuterna går, alla försöker bedöma om det röda ljuset närmar sig eller ej, men till slut är allt uppe. Fångsten blev än magrare den här gången, intäkterna kommer inte att täcka utgifterna. Det hade behövts fyr- eller femdubblats för att få det att gå ihop. Och för att få rikligt med fisk behöver de ta sig ut till 9-10 sjömil, fortfarande palestinskt fiskevatten men som de är utestängda ifrån. Och den här gången räckte det med att soldaterna ombord på patrullbåten tände sökljuset för att fiskarna skulle lämna sina egna vatten, mer behövde de inte göra.

Charlie

[2] [3]

Links

[1] https://shiptogaza.se/sites/default/files/dsc_0450.jpg

[2] <https://shiptogaza.se/print/1754>

[3] <https://shiptogaza.se/printpdf/1754>